

findes i Ministeriets Lovforslag om Fattigfor-
sørgelse, efter som den forudsætter, at man
skal have været 10 Aar i en Sygekasse for
at komme i Betragtning ved Alderdomsun-
derstøttelse. Overhovedet finder jeg slet ingen
Grund til at Tyender behøve at undtages
fra at faae Sygeerstatning saafaa de blive
syge eller i alt Fald efter den Tids Forløb,
som Sygekassernes Vedtægter fastsætte for at
kunne faae Sygehjælp. Thi Tyender kunne
jo dog ikke saadan henregnes til velhavende
og bemidlede Folk, og jeg vilde finde det
ganste naturligt, om en Husbond havde Lov
til at indmelde sine Tyender i Sygekasserne
og svare det Bidrag, som maatte svares mod
at hæve Erstatning igjen for den Pleie og
det Afjavn, han vilde have af deres Syg-
dom. Jeg vilde finde det ganste naturligt,
om en Husbond paa den Maade kunde lige-
som asjurerer sig mod det Uheld, han kan
have af Tyendets Sygdom. Jeg skulde heller
ikke have Noget imod ogsaa at sige, at
Tyendet kan indmelde sig i en Sygekasse,
svare Bidrag og for sit eget Bedkommende
oppebære den Sygehjælp, som maatte gives,
ligesom andre Medlemmer i Sygekassen oppe-
bære deres Sygehjælp. Thi det er jo dog
givet, at Sygehjælp, der udbetales, frem-
kommer gennem de forskjellige Bidrag, og
enhver Bidragyder, som giver sit Bidrag for
i disse paakommende Tilfælde at faae Er-
statning, tegner en Slags Forsikring, som
man f. Ex. forsikrer sig mod Ulykkestilfælde.
En Del af os her ere jo vistnok forsikrede
saaledes, i alt Fald er jeg det, og man kan
jo sige som saa, at Tyendet maa ogsaa have
Lov til at forsikre sig i paakommende Til-
fælde. Den Bestemmelse, tror jeg derfor,
maa falde ud. Hvad der væsentlig ind-
skrænker Sygekassernes Selvstyre, Netten til
at raade over deres egne Anliggender og
deres egne Interesser, forekommer mig er de
Bestemmelser, hvorefter et Udvalg — en
dømmende Komitee vilde man i andre private
Assuranceelskaber have kaldt det — skal ned-
sættes til at bedømme Sygehjælpens Omfang
og Nødvendighed. Jeg tror, dette maatte
helst overlades til Sygekassernes Medlemmer
selv, ligeaavel som hele Regnskabsførelsen og
Regnskabsafsløggelsen ligesaa godt kunde gøres
af dem. Thi det er sikkert, at Medlemmerne
indbyrdes forstaa bedre og se bedre Bed-
kommendes Trang og Forhold og forstaa
bedst at kritisere, om Sygehjælpen er beret-
tiget eller ikke, og i hvilken Udstrækning den
bor gives. Tager jeg ikke fejl — jeg har,
paa Grund af det meget Arbejde vi have
hadt for her, ikke haft Leilighed til at gjen-
nemse det oprindelige Lovforslag, som blev
indbragt af Ministeren — men tager jeg ikke

feil, er den Bestemmelse fastsat deri, at Syge-
kassesepektøren skulde være den dømmende
Myndighed, den som havde Afgjørelsen i sin
Haand over Sygehjælps-Spørgsmaal, hvor
der var Tvivl oppe. (Leth: Under Appel til
Ministeren). Ja, det er rigtigt. Nu er dette
forandret derhen, at Kommuneraadet vælger
en Mand, Sygekassen vælger en Mand, og
Sygekasselægen eller en anden Læge træder
til, og det er da dem, som afgjør det. Det
er jo klart, at det er fuldstændig urigtigt, at
Sygekassesepektøren skal afgjøre det. Som
det er foreslaaet her, er det en Forbedring;
men jeg ser heller ikke, at det er rigtigt.
Jeg tror, at det helst maatte afgjøres af
Kassens Medlemmer selv. De ville ganste
anderledes have Interesse for deres Sager,
for hele Styrelsen, naar de faae den egent-
lige Afgjørelse i saadanne Spørgsmaal. Og
ligesaa med Hensyn til Regnskabsspørgs-
maalet. Det tror jeg er ganste unødven-
digt. Ligesom jeg overhovedet tror, at
Oprettelsen af en saadan Post som Syge-
kassesepektør er fuldstændig overflødig,
saaledes tror jeg, at det er urigtigt, at gjøre
ham til Overrevisor over Regnskaberne; thi
man vil meget godt kunne betro Sygekasserne
dette offentlige Tilskud uden at kræve et saa-
dant Statsstilsyn over dem. Jeg er overbe-
vist om, at det vil virke ikke libet generende
for hele Sygekassesevesenets Udvikling i Frem-
tiden, at det skal være underkastet et saadant
Statsstilsyn, at en offentlig Embedsmand skal
kunne komme og have Lov til at inspicere
med guldtresjet Hue osv., i fuld Uniform.
Thi det er jo blevet Rotume nu, at saa
saare en Mand faaer et offentligt Embede,
skal han strax gaa med guldtresjet Hue; der
er Tendents til, at hver Bestillingsmand skal
være uniformeret; den halve Nation vil snart
komme til at gaa med Uniform. Jeg vil
sige, at dersom Lovforslaget skulde vedtages
i den Form, hvad jeg dog ikke haaber eller
venter, vil jeg være henlede det eventuelle
Udvalgs Opmærksomhed paa, at tage Afstand
fra Uniformeringen og gjøre det til en be-
stemt Betingelse, at en saadan Embedsmand
ikke møder i Uniform for at det ikke skal gaa
os som i Fjor ved Vedtagelsen af Maskin-
loven, hvor vi ikke tænkte os, at hverten Ar-
bejdsinspektørerne eller en eneste Assistent
skulde kunne møde i Uniform, men nu viser
det sig, at man har paabudt, at disse Mænd
skulle møde uniformerede omkring paa Fabri-
kerne til Eftersyn af Maskinerne. Det er
selvfølgelig, at i disse Stater maa Perso-
nalet — Bestillings- eller Embedsmændene,
eller hvad man nu vil kalde dem — være
uniformerede f. Ex. i Politiet, Toldvæsenet
og i Jernbanevæsenet, hvor det er nødvendigt